

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118210996
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:1118210996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: R. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., C. D. X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a ústave na výkon väzby Leopoldov, zastúpený: JUDr. Peter Belica, advokát, M. R. Štefánika 36, Martin, proti žalovanému: 1/ Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, a 2/ Ústav na výkon trestu odňatia slobody a ústav na výkon väzby Leopoldov, Gucmanova 19/670, Leopoldov, o zaplatenie 264 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 12C/53/2019-345 zo dňa 03. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/ a 2/ sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie právne svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 4 ods. 1 písm. b), § 2 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 64 ods. 6, 7 zák. č. 4/2001 Z. z. O Zbore väzenskej a justičnej stráže, § 415, § 420 ods. 1, § 420a ods. 1, 2, § 442 ods. 1 a § 444 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 2 ods. 3 písm. d), § 3 ods. 2, § 7 ods. 1, 3, a 6 Zákona o náhrade za bolesť. Vecne tým, že podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj vydávanie lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia a jeho náležitosti upravuje Zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o náhrade za bolesť“).

3. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že

nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 214/2011 zo dňa 18.01.2012).

4. Po preskúmaní žaloby súd zistil, že ak zborom alebo jeho príslušníkmi v súvislosti s plnením úloh na úseku výkonu trestu odňatia slobody mala byť žalobcovi spôsobená škoda na zdraví v dôsledku porušenia právnej povinnosti, za túto škodu nesie zodpovednosť štát v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Z tohto dôvodu súd žalobu smerujúcu voči Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby Leopoldov vyhodnotil ako neopodstatnenú, a to z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 2/. Prípadnú zodpovednosť v danom prípade nesie štát a nie konkrétny ústav na výkon trestu odňatia slobody, preto sa súd ďalej zaoberal skutkovými tvrdeniami a dôkazmi vo vzťahu k žalovanému 1/.

5. Súd pri právnom vyhodnotení nároku žalobcu na náhradu škody v súvislosti s ublížením na zdraví v dôsledku pošmyknutia a pádu pri sprchovaní v čase výkonu trestu odňatia slobody dospel k záveru, že vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcu súd nevyhodnotil nárok na náhradu škody podľa § 420a Občianskeho zákonníka, a teda v danom prípade nejde o spôsobenie škody prevádzkovou činnosťou. Žalobca svoje tvrdenie o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou nijako nezodpovednil. Súd sa v danom prípade stotožnil s vyjadrením žalovaného 1/, keď činnosť zboru a jeho príslušníkov pri plnení úloh na úseku výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody a používanie sprchy väzobne stíhanými osobami a odsúdenými nemožno rozhodne považovať za prevádzkovú činnosť.

6. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), ďalej vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody predpokladom vzniku povinnosti nahradiť škodu. V zmysle § 420 ods. 3 sa pripúšťa, aby sa žalovaný zbavil tejto povinnosti, ak preukáže, že škodu nezavinil. Z formulácie ustanovenia vyplýva, že ďalším predpokladom vzniku povinnosti nahradiť škodu je zavinenie, ktoré sa u konajúcej osoby prezumuje (predpokladá). Táto prezumpcia zavinenia sa vzťahuje iba na zavinenie nedbalostné; stačí však, ak sú dané skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že ide o nedbanlivosť nevedomú. Škodca musí preukazovať, že škodu nezavinil.

7. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

8. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a uzavrel, že nie je opodstatnené nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity strán sporu, keďže skutkový stav, na základe ktorého súd rozhoduje v sporovom konaní ovládanom zásadou kontradiktórnosti, má byť výsledkom dôkaznej aktivity a snahy strán sporu, ktorí majú hlavnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu a preukázanie svojich tvrdení a aktivita súdu v rámci dokazovania sa obmedzuje na rozhodovanie, ktoré zo stranami označených dôkazov vykoná, a preto súd vo veci rozhodol.

9. V konaní bolo nesporné, že v priestoroch žalovaného 2/ došlo k úrazu, pri ktorom utrpel žalobca pomliaždenie ramena, nebolo sporné ani miesto úrazu. Sporné zostalo, a teda bolo na žalobcovi, aby preukázal kumulatívne naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody.

10. Po vykonanom dokazovaní mal súd za to, že žalobca splnenie všetkých podmienok vzniku zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepreukázal. A to napriek tomu, že súdu predložil lekársky posudok o bolestnom, vypracovaný MUDr. H. G., zástupcom prednostu Ortopedickej kliniky Univerzitnej nemocnice E., dňa 22.03.2017, ktorý

ohodnotil zranenia žalobcu v počte bodov 15, čo by pri sume náhrady za bolesť vo výške 17,16 Eur/bod predstavovalo podľa tvrdení žalobcu nárok na náhradu za bolesť vo výške 264 Eur.

11. Súd však posudok predložený žalobcom nemohol pri preukazovaní vzniku škody a jej rozsahu brať do úvahy. Tento posudok súd vyhodnotil ako posudok vypracovaný neoprávnenou osobou, keď MUDr. G. nespĺňa status posudzujúceho lekára, t. j. lekára, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví (§ 2 ods. 3 písm. d) Zákona o náhrade za bolesť), pričom lekárske posudky spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekárske posudky (§ 7 ods. 1 Zákona o náhrade za bolesť). Rovnako zo žalobcom predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by MUDr. G. bol ošetrovujúcim lekárom žalobcu pri liečbe úrazu ramena. Naopak, samotný žalobca potvrdil, že MUDr. G. vypracoval posudok na základe poskytnutej zdravotnej dokumentácie.

12. Obaja žalovaní poukazovali (a táto skutočnosť neunikla ani súdu) na odôvodnenie rozhodnutia Centra právnej pomoci, sp. zn. 887/2017-KaNR (10321/2016) zo dňa 15.08.2017, v ktorého odôvodnení je zmienka o nulovom bodovom ohodnotení. Pristúpia k vykonaniu dôkazu navrhnutého žalovaným 1/ súd vyžiadal spisový materiál Centra právnej pomoci, kancelária Nitra, vedený pod sp. zn. 887/2017-KaNR (10321/2016), v ktorom sa podľa predpokladu žalovaného 1/ nachádza lekárske posudky spracované posudzujúcim lekárom npor. MUDr. W. H., ktorá liečila poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví, zo dňa 30.11.2016, a ktorá ohodnotila bolestné žalobcu počtom bodov 0, keď pri hodnotení zohľadnila aj dlhodobé ťažkosti a bolesti ľavého ramena a jeho operáciu v minulosti. Súd má tak dostatočne preukázané nulové bodové ohodnotenie zranenia žalobcu.

13. Pokiaľ mal žalobca dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného, mohol požiadať o vydanie znaleckého posudku (§ 7 ods. 6 Zákona o náhrade za bolesť), pričom ani v samotnom konaní pred súdom žalobca nepredložil súdu návrh na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom preverenia správnosti bodového hodnotenia bolestného. Súd opätovne zdôrazňuje, že vzhľadom na charakter civilného sporového konania a zásadu kontradiktórnosti konania dôkazná aktivita leží na stranách sporu.

14. Keďže súd nemal za splnený predpoklad vzniku škody, keď je nepochybné, že žalobcovi v dôsledku pádu škoda na zdraví nevznikla, ďalšími predpokladmi naplnenia zodpovednosti za škodu sa nezaoberal, nakoľko dané podmienky je potrebné splniť kumulatívne.

15. Súd nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, a to výsluch svedkov (iných odsúdených) L. R. a E. P., ktorí boli svedkami úrazu a vedia dokázať - potvrdiť miesto úrazu, nedostatočné zabezpečenie miesta úrazu a maximálnu opatrnosť žalobcu smerujúcu k predídeniu úrazu; k rovnakým skutočnostiam vykonať i výsluch svedkov E. M. a E. E.; výsluch žalovaných ku skutkovým okolnostiam; zadováženie fotodokumentácie miesta úrazu; znalecké dokazovanie za účelom zistenia, či chodba pred sprchovým boxom v priestore žalovaného 2/ je v súlade s technickými normami.

16. Nakoľko v konaní nebol preukázaný vznik škody ako jeden z podstatných náležitostí predpokladov zodpovednosti za škodu, súdu sa potom javilo nevhodným vykonať dôkazy smerujúce k preukázaniu ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu, keď takéto dokazovanie by bolo zbytočným predĺžovaním konania a jeho výsledky by nemohli viesť k inému záveru súdu. Súd má za to, že vznik škody nebolo možné v konaní preukázať ani výsluchom žalovaných ani znaleckým dokazovaním za účelom zistenia súladu miesta úrazu s technickými normami, preto k vykonaniu tohto dôkazu nepristúpil. Súd z rovnakého dôvodu nepristúpil ani k výsluchu navrhnutých svedkov. Navyše je súd toho názoru, že títo svedkovia ani nemôžu objektívne preukázať nedostatočnosť zabezpečenia proti pošmyknutiu a rovnako nemôžu vypovedať o maximálnej opatrnosti, ktorú mal žalobca vynaložiť, aby predišiel úrazu. Súd si nevyžiadal ani fotodokumentáciu miesta úrazu, pretože miesto úrazu nebolo spochybnené, a teda ani sporné.

17. Podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou sporu nie je postupom, ktorým súd odňal strane možnosť konať pred súdom (R 37/1993), keď strane síce zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje súd.

18. Vyhodnotiac dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a s poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody, teda že žalobca nepreukázal opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu škody vo vzťahu k žalovanému 1/, keď súdu absentovalo preukázanie vzniku škody, a s prihliadnutím na nedostatok pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému 2/, súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu vo výroku I. tohto rozsudku zamietol.

19. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, keď žalovaní 1/ a 2/ boli v konaní plne úspešní, a preto im súd vo výroku II. tohto rozsudku priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP a žiadal podľa 388 CSP zmeniť napádaný rozsudok z 3.6.2020 tak, že odvolací súd žalobe žalobcu vyhovie resp. napadnutý rozsudok zruší a vráti súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie, keďže neboli splnené procesné podmienky na vyhlásenie napádaného rozsudku resp. súd vyhlásením napádaného rozsudku a svojím nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom resp. keďže prvoinštančný súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy (žalobcu) Nevykonaním dôvodne navrhovaných dôkazov: Výsluch svedka: L. R., nar. X.X.XXXX, ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Zadovážiť fotodokumentáciu miesta úrazu - aby bolo nespochybniteľné miesto úrazu, keďže z vyjadrenia žalovaného 2/ je zrejmé, že miesto úrazu pre neho nie je úplne ustálené a jasné. V prípade pochybností súdu o tom, že chodba pre sprchovým boxom nie je v súlade s technickými normami - navrhuje žalobca vykonať znalecké dokazovanie.

21. Žalobca uvádza skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli, na ktoré žalobca v konaní dlhodobo upozorňoval, avšak prvoinštančný súd v napádanom rozsudku tieto skutočnosti nesprávne vyhodnotil, keď svoje rozhodnutie ani nedostatočne konkrétne neodôvodnil. Prvoinštančný súd sa v napádanom rozsudku so žiadnou z nižšie uvedených námietok žalobcu, ktoré Žalobca v konaní prezentoval, nijako v rozsudku nevyšporiadal, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a súčasne aj dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP: Podľa § 220 ods. 2 CSP: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa Žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ Odôvodnenie napádaného rozsudku nie je presvedčivé. Súd v napádanom rozsudku pri hodnotení dôkazov tieto nevyhodnotil v súlade s § 191 CSP.

22. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Odňatie možnosti strane konať pred súdom je porušením jej procesných práv, a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Napádaný rozsudok z 3.6.2020 trpí nedostatkom riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia, kde takýto nedostatok je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Žalobca má za to, že prvoinštančný súd sa vôbec nevyšporiadal so žalobcovou argumentáciou v konaní. Napádaný rozsudok z 3.6.2020 je nedostatočne odôvodnený a je tak svojvoľný (arbitrárny). Zákon však vyžaduje, aby súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní prvej inštancie. Povinnosťou súdu je zároveň vyšporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v konaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejedávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre neúspešnú stranu sporu.

23. Žalobca ďalej tvrdí, že vyššie uvedeným postupom súdu, mu bola o. i. odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 420 písm. f CSP. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie procesné nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizácie jeho procesných oprávnení a to aby mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, byť predvolaný na súdne pojednávanie a na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.03.2013, sp. zn. 4 Cdo 56/2012, Uznesenie Ústavného súdu SR z 19. mája 2009, sp. zn. II. ÚS 200/09, Rozhodnutie Ústavného súdu SR zo 14. septembra 2006, sp. zn. 1. US 265/05 a ďalšie.

24. Napádaný rozsudok zamietol žalobu žalobcu len preto, že podľa súdu (bod 54. odôvodnenia) posudok o bolestnom vypracovaný MUDr. G. bol podľa súdu vypracovaný neoprávnenou osobou, keďže podľa súdu MUDr. G. nespĺňa status posudzujúceho lekára v zmysle § 2 ods. 3 písm. d) zákona o náhrade za bolesť: „na účely tohto zákona posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví; ak ide o chorobu z povolania, lekár so špecializáciou v odbore klinické pracovné lekárstvo a klinická toxikológia príslušného oddelenia alebo príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia.“

25. Pritom v celom konaní (okrem formálnej námietky žalovaného 1/, že MUDr. G. nie je oprávnenou osobou na status posudzujúceho lekára) nebolo sporné samotné zistenie o 15 bodoch bolestného, ktoré určil MUDr. G. na základe zdravotnej dokumentácie pripojenej k žalobe, ktorú žalobca poskytol posudkovému lekárovi a na základe ktorej vypracoval posudkový lekár MUDr. P. G. dňa 22.3.2018 lekársky posudok o bolestnom - ktorý objektivizoval zranenia žalobcu ako pomliaždenie ľavého ramena z 25.6.2016 na základe spadnutia žalobcu v sprche a objektivizoval to ako úraz, ktorý nezanecháva trvalé následky, liečenie určil na obdobie od 25.6.2016 do 11.7.2016 a určil v tomto lekárskom posudku v zmysle zákona bolestné na 15 bodov. Preto v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa skutočnosti o zistených 15 bodoch bolestného považujú v konaní za nesporné, keďže žalovaní 1/ a 2/ tieto skutočnosti v konaní výslovne nepopreli. Bolo tak neprípustné hodnotenie súdu a bolo to prejavom neprimeraného súdneho aktivizmu, keď len kvôli údajnej neoprávnenosti MUDr. G. na vydávanie posudkov na bolestné, samotné zistenie o bolestnom na 15 bodov - ktoré žalovaní 1/ a 2/ nepopierali t.j. je v konaní nesporné - nemal za preukázané, a to viac, že toto súdne konanie v kontradiktórnom procese sa riadi zásadami hľadania formálnej (nie materiálnej) pravdy.

26. Žalobca však namieta aj nesprávne zistenie súdu, že MUDr. G. je údajne neoprávnenou osobou nespĺňajúcou status posudzujúceho lekára. Pri takejto úvahe súdu, kde len ošetrojúci lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného, by mohol posudzovať výšku bolestného, by potom všetky lekárske posudky či znalecké posudky, ktoré sú spracovávané pre potreby civilných a trestných konaní - museli byť vydávané len ošetrojúcimi lekármi, ktorí naposledy liečili poškodených. Aplikačná prax civilných a trestných súdov však paušálne akceptuje všetky lekárske posudky či znalecké posudky od akéhokoľvek lekára (k posudzovaniu oprávneného) bez limitácie len na lekára v zmysle § 2 ods. 3 písm. d) zákona o náhrade za bolesť t.j. len na lekára, ktorý naposledy liečil poškodeného. Ak súd považuje MUDr. W. H. za lekára, ktorý liečil poškodeného, tak toto zistenie súdu nie je vôbec správne, keďže táto lekárka bola len obvodnou lekárkou po úraze a následne ho odporučila na odborné vyšetrenia do Fakultnej nemocnice Trnava. Ošetrojúcimi (poslednými) lekármi žalobcu boli lekári v Fakultnej nemocnici Trnava. Tým, že súd v napádanom rozsudku pre údajnú absenciu oprávnenosti MUDr. G. na vydanie posudku o bolestnom (chybne zhodnotiac, že škoda nebola preukázaná) ďalej už nevykonával dokazovanie, zabránil tak v celom rozsahu žalobcovi vykonávať dokazovanie na preukázanie príčinnej súvislosti a porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaných 1/ a 2/, čo je naplnením vyššie uvedených odvolacích dôvodov (dokonca aj dovolacích dôvodov) a porušením základného práva žalobcu zaručeného v článku 46 ods. 1 a v článku 47 ods. 2, 3 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v článku 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02).

27. Spochybňovanie žalovaného 1/ týkajúce sa toho, že MUDr. G. nie je oprávnená osoba na poskytnutie predmetného posudku, vôbec neobstojí. V zmysle platnej právnej úpravy (aj napriek poukazom žalovaného 1/) je aj lekár, ktorý neliečil priamo pacienta, oprávnený podávať takýto posudok o bolestnom, nakoľko dostačujúcim podkladom pre takého lekára sú lekárske správy, nie je potrebné aj fyzické ohliadnutie pacienta. Výklad zákona č. 437/2004 Z. z. zo strany žalovaného 1/ je absolútne

nesprávny a účelový. Žiadne ustanovenie zákona č. 437/2004 Z. z. nelimituje (ani § 2 ods. 3 písm. d) tohto zákona) posudzovanie bolestného len na ošetrojúceho lekára. Skutočnosť zmienená predošlým PZ žalobcu (JUDr. Q.) o nulovom bodovom ohodnotení zranení nemôže byť hodnoverná, nakoľko nie je podporená dôkazom o nulovom bodovom ohodnotení akýmkoľvek lekárom. Žalovaný 1/ si v konaní protirečil, keďže pri nulovom bodovom ohodnotení poukazuje na lekárske posudky vypracované neošetrojúcim lekárom (ktorý tým pádom akceptuje), na druhej strane lekárske posudky MUDr. G. (ako neošetrojúceho lekára) neakceptuje, keďže nie je ošetrojúci lekár žalobcu.

28. V zmysle ustálenej súdnej praxe NS SR (ktorému odporuje hodnotenie a názor súdu v napádanom rozsudku) nemožno unesenie dôkazného bremena viazať len na osobu žalobcu ale aj na stranu sporu žalovanú, ktorá tvrdí opak, a to viac v kontradiktórnom prostredí (v zmysle zásad CSP, kde povinnosťou súdu je hľadať formálnu pravdu), keďže v zmysle § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia (žalovaná), ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, je povinná uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaný 1/ a 2/ nepopierali výšku 15 bodov bolestného - nespornosť podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP. Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany.

29. Pasívna právna (hmotná aj procesná) legitímácia žalovaného 1/ je daná ustanovením § 64 ods. 1, ods. 6 a ods. 7 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej strážnej účinného k 25.6.2016. Žalobca následne z právnej opatrnosti označil Ústav na výkon trestu odňatia slobody a ústav na výkon väzby Leopoldov, Gučmanova 19/670, Leopoldov 920 41, IČO: 00 738 271 ako žalovaného 2/. Žalobca má teda za to, že v zmysle uvedených právnych predpisov vecná pasívna legitímácia žalovaného 2/ je v tomto konaní daná a preukázaná a súd nesprávne vyhodnotil, že žalovaný 2/ nenesie právnu zodpovednosť v tomto prípade.

30. Skutočnosti svedčiacie tomu, že škoda bola spôsobená zborom (resp. jeho príslušníkom) v súvislosti s plnením úloh ustanovených v zákone č. 4/2001 Z. z. sú nepochybne tie, že povinnosťou každého (t.j. aj zboru aj príslušníkov pri plnení úloh podľa zákona č. 4/2001 Z. z.) podľa § 415 OZ predchádzať škodám o. i. na zdraví či majetku, ďalej každý (t.j. aj zbor aj príslušníci pri plnení úloh podľa zákona č. 4/2001 Z. z.) podľa § 420 OZ zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti a ďalej každý (t.j. aj zbor aj príslušníci pri plnení úloh podľa zákona č. 4/2001 Z. z.) podľa § 420a OZ zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil inému prevádzkovou činnosťou, kde činnosť ÚVTOS a ÚVV Leopoldov nepochybne patrí medzi prevádzkovú činnosť. Mimochodom pri zodpovednosti podľa § 420a OZ sa jedná o objektívnu zodpovednosť bez potreby označenia porušenie presnej právnej povinnosti. Preto pošmyknutie žalobcu v priestoroch ÚVTOS a ÚVV Leopoldov je v zmysle ustálenej súdnej praxe jednoznačne potrebné považovať za skutočnosti svedčiacie tomu, že škoda bola spôsobená zborom (resp. jeho príslušníkom) v súvislosti s plnením úloh ustanovených v zákone č. 4/2001 Z. z., keďže tento úraz sa stal pri prevádzkovej činnosti ÚVTOS a ÚVV Leopoldov.

31. V konaní bolo nesporné - dokonca aj podľa súdu - bod 51. odôvodnenia napádaného rozsudku: „V konaní bolo nesporné, že v priestoroch žalovaného 2/ došlo k úrazu, pri ktorom utrpel žalobca pomliaždenie ramena, nebolo sporné ani miesto úrazu.“ Podľa súdu zostalo v konaní sporné - bod 52. odôvodnenia napádaného rozsudku: „Sporné zostalo, a teda bolo na žalobcovi, aby preukázal kumulatívne naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody.“ Avšak súd svojím postupom, zamietol žalobcovi vykonať dokazovanie: Výsluch svedka: L. R., nar. X.X.XXXX, E. P., nar. XX.X.XXXX, obaja sú svedkovia úrazu, ktorí vedia dokázať (potvrdiť), že miesto úrazu nebolo dostatočne zabezpečené proti pošmyknutiu, že žalobca vyvinul maximálnu opatrosť, aby úrazu (pošmyknutiu) predišiel a že žalobca skutočne spadol na miesto, kde tvrdí žalobca (aj keď miesto úrazu nie je sporné v konaní). Výsluch svedka E. M., a výsluch svedka E. E.. Obaja svedkovia M. M. a M. E. sú ďalší svedkovia úrazu, ktorí vedia dokázať (potvrdiť), že miesto úrazu nebolo dostatočne zabezpečené proti pošmyknutiu, že žalobca vyvinul maximálnu opatrosť, aby úrazu (pošmyknutiu) predišiel a že žalobca skutočne spadol na miesto, kde tvrdí žalobca (aj keď miesto úrazu nie je sporné v konaní). Tiež zadovážiť fotodokumentáciu miesta úrazu a v prípade pochybností súdu o tom, že chodba pre sprchovým boxom nie je v súlade s technickými normami - navrhuje žalobca vykonať znalecké dokazovanie. Znemožnil tým žalobcovi, ktorý je navyše 9 rokov vo výkone trestu odňatia slobody, aby mohol účinne realizovať svoje procesné práva a povinnosti, čím došlo k naplneniu vyššie uvedených odvolacích (aj dovolacích) dôvodov a porušeniu základného práva žalobcu zaručeného v článku 46 ods.

1 a v článku 47 ods. 2, 3 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v článku 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02).

32. Pri zodpovednosti podľa § 420a OZ sa jedná o objektívnu zodpovednosť bez potreby označenia porušenie presnej právnej povinnosti. Pošmyknutie žalobcu v priestoroch ÚVTOS a ÚVV Leopoldov je v zmysle ustálenej súdnej praxe jednoznačne potrebné považovať za skutočnosť svedčiacu tomu, že škoda bola spôsobená zborom (resp. jeho príslušníkom) v súvislosti s plnením úloh ustanovených v zákone č. 4/2001 Z. z., keďže tento úraz sa stal pri prevádzkovej činnosti ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Žalovaný 1/ resp. žalovaný 2/ súčasne zanedbali svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 OZ predísť škode na zdraví (264 Eur vo výške bolestného) žalobcu tým, že miesto úrazu nebolo zabezpečené proti pošmyknutiu, v miestnosti neumiestnili upozornenie o potrebe zvýšenej opatrnosti, čím vznikla žalobcovi úplne zbytočná škoda na zdraví vo výške 264 Eur ako bolestné. Žalovaný 1/ resp. žalovaný 2/ porušili svoju povinnosť zabezpečenia miesta úrazu proti pošmyknutiu v rozpore s v s technickými všeobecno-záväznými normami, preto zodpovedajú za škodu na zdraví žalobcu (bolestné 264 Eur) aj podľa § 420 OZ. Žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ nezaplátil žalobcovi požadovanú náhradu škody 264 Eur s tvrdením, že žalobca si údajne úraz spôsobil vlastnou nepozornosťou. Žalovaní 1/ a 2/ tak nespochybňovali nikdy skutočnosť, že žalobca na mieste úrazu utrpel úraz.

33. Žiadne z tvrdení žalovaného 1/ v konaní nepreukázalo zbavenie zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu ani titulom § 420 ods. 3 OZ ani titulom § 420a ods. 3 OZ. Žalobca nad rámec uvádza niektoré slovenské a české technické normy upravujúce spádovanie podlahy a vlastnosť podlahy v kúpeľňach a chodbách kúpeľní v budovách, ktoré zjavne neboli dodržané v tomto prípade: ČSN EN 14411, ČSN 74 4505, ČSN 7445 05, ČSN 73 1901, STN 74 4505 a STN 73 0225. Na Slovensku je v platnosti požiadavka STN 74 4505 vyplývajúca z STN 73 0225.

34. Námietky žalovaného 1/ o potrebe primeranej opatrnosti žalobcu so snahou vyvinenia žalovaných neobstoja. Zodpovednosť žalovaného 1/ a 2/ je objektívna (titulom § 420a, § 420, § 415 OZ), zavinenie sa predpokladá. Žalobca, ktorý je povinný v žalobe tvrdiť pravdu a nič podstatné nezamlčovať, tvrdí, že pred jeho pádom v sprche ho nikto nestrčil, žalobca bol maximálne opatrný, aby zabránil pádu. Na podporu svojich tvrdení navrhol vypočuť svedkov, predložiť fotodokumentáciu, prípadne nariadiť znalecké dokazovanie. Žiadne z tvrdení žalovaného 2/ nepreukázalo zbavenie zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu ani titulom § 420 ods. 3 OZ ani titulu § 420a ods. 3 OZ.

35. Pád nastal v momente, keď žalobca vychádzal zo sprchy a položil nohu na podlahu. Na podlahe v rozpore so všeobecno-záväznými normami totiž chýbala protišmyková podlaha, nebol zabezpečený odtok vody, hrany neboli olištované, namiesto dlažby podľa STN (slovenskej technickej normy) bol na mieste úrazu len obklad bez glazúry. V momente úrazu chýbalo v sprche akékoľvek upozornenie o potrebe zvýšenej opatrnosti - aj keď žalobca vyvinul maximálnu možnú opatrnosť, aby predišiel pádu. Dôkazom zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ za úraz žalobcu je skutočnosť, že po úraze žalobcu žalovaný 2/ zabezpečil obratom opravu hrán a puklín v dlažbe na mieste úrazu žalobcu. Obrana žalovaného 2/ o tom, že sprcha č. 219 (v rámci objektu) bola zrealizovaná zhotoviteľom JUDr. D. U. - HÍLEK a spol. v zmysle zmluvy o dielo v čase 2.10.2000 - 31.12.2003 podľa projektu Stavoprojektom international a.s., Banská Bystrica, príslušných STN, neobstojí. Neobstojí ani obrana žalovaného 2/ o skolaudovaní predmetných priestorov. Od zrealizovania diela (rekonštrukcie objektu) v r. 2000 - 2003 ubehlo do úrazu (6/2016) cca 13 - 16 rokov, s čím súvisí pochopiteľná amortizácia diela. Preto chodba pred sprchovým boxom a sprcha v kúpeľni nevyhovuje technickým normám. Navyše samotný žalovaný 2/ v konaní priznal vo svojom podaní na str. 2 vyjadrenia, že v na podlahe neexistuje protišmyková podlaha resp. neexistuje protišmykový účinok povrchu akejkoľvek protišmykovej podlahy dostupnej na trhu. Certifikát zhody predložený žalovaným 2/ na pojednávaní 3.6.2020 má platnosť od 2.3.1999 do 24.2.2004, pričom úraz sa stal až 25.6.2016, čiže certifikát zhody je nepoužiteľný pre túto vec.

36. Žalovaný 2/ sa v konaní mylil, ak uvádzal, že zákon mu povinnosť o potrebe upozornenia o zvýšenej opatrnosti neukladá. Táto povinnosť mu je uložená v § 415 OZ v prevenčnej povinnosti predchádzať škodám. Za stavu, kde žalobca a žalovaní 1/ a 2/ mali protichodné vyjadrenia o podstatných okolnostiach týkajúcich sa žalovaného nároku -okrem zistenia 15 bodov bolestného, ktoré bolo nesporné v konaní (§ 151 ods. 1 CSP), bolo jednoznačne potrebné a nevyhnutné vykonať dokazovanie, ktoré súd chybné nevykonal. Namietaným postupom súdu, keď nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré boli absolútne relevantné a potrebné pre správne zistenie skutkového stavu a následným nesprávnym

napádaným rozsudkom, sú tak naplnené apelačné dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) CSP.

37. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/. Uviedol, že k namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia, resp. rozsudku súdu uvádza, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva i z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Žalovaný v rámci daného pojednávania predložil poučenie o BOZP žalobcu, z ktorého je preukázateľné, že žalobca bol poučený o dodržiavaní ochrany bezpečnosti majetku a zdravia v priestoroch ústavu. Žalovaný predložil súdu certifikát preukázania zhody, ktorý preukázal splnenie technických noriem namietanej podlahy. K argumentácii žalobcu o protizákonnom nepripustení / zamietnutí návrhov na vykonanie dôkazov uvádza, že bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania vykonať predmetné bezvýznamné dôkazy v konaní, nakoľko v rámci predložených poučení žalobcu o BOZP a certifikátoch zhody bolo dostatočne preukázané, že ústav postupoval v súlade s platnou právnou úpravou.

38. Uvádza, že v rámci konania bolo v rámci podstatných námietok a vykonania relevantných listinných dôkazov vo veci preukázané:

- Namietaná kvalita podlahy bola v súlade s technickými normami,
- žalobca počas umiestnenia v ústave bol poučený o tom, aby si v rámci umiestnenia v ústave počínal tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku,
- žalobca - odsúdený mal počas rozhodných udalostí k dispozícii uterák, ktorý si mohol dať v rámci uvedeného sprchovania na podlahu a predchádzať tak zraneniu,
- posudzujúci lekár oprávnený na spracovanie lekárskeho posudku stanovil bodovú hodnotu spôsobených zranení na úroveň „0“.

39. V rámci konania opakovane poukazuje na pochybné konanie žalobcu v súvislosti s predkladaním posudkov lekárov. Žalobca v žalobnom návrhu na str. 3 uvádza, že posudkový lekár MUDr. P. G. dňa 22.3.2018 vypracoval lekárske posudky o bolestnom, v ktorom určil bolestné na 15 bodov. Na základe tohto posudku sa následne žalobca domáha sumy 264 Eur. Poukazuje na rozpor s vyššie uvedeným, kedy v prílohe predmetnej žaloby - Rozhodnutie Centra právnej pomoci č. sp. zn. 887/2017-KaNR (10321/2016) je uvedené, že advokát sa s klientom stretol dňa 20.10.2016 a následne požiadal o vypracovanie znaleckého posudku na bodové ohodnotenie zranení, ktoré utrpel pri úraze. Ďalej sa v predmetnom texte uvádza: „... a vzhľadom k tomu, že bolo bodové hodnotenie nulové, dohodli sa, že oprávnená osoba vyčíslí výšku ...“. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal v prvom bodovom posudku, ktorý si dal vypracovať, nulové bodové hodnotenie a v následnom posudku mu posudkový lekár priznal 15 bodov. Ústav považuje takéto konanie žalobcu, kedy opakovane podáva žiadosti posudkovým lekárom o bodové hodnotenie úrazu, až do doby, kedy mu ďalší posudkový lekár prizná ním želané body, resp. nie nulu, za účelové konanie zo strany žalobcu. K uvedenému procesnému postupu žalobcu akcentuje časť z dôvodovej správy k zákonu č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení: „Cieľom novej právnej úpravy civilného procesu je vytvoriť také procesnoprávne inštitúty, ktoré umožnia sa čo najviac priblížiť k ideálu rýchlej a spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov procesných strán za predpokladu zodpovedného prístupu subjektov civilného procesu k súdnemu konaniu a vytvoriť tak priestor pre kvalitnejšie súdne rozhodnutia ...každý procesný úkon strany sa posudzuje podľa svojho obsahu a skutočnej vôle. V tomto zmysle je indikatívnym pravidlom, že pri skúmaní skutočnej vôle procesnej strany sa prezumuje, že fyzické osoby disponujú schopnosťou racionálne rozlíšiť a posúdiť dôsledky svojho procesného postupu a disponujú priemernou mierou právneho povedomia v tom zmysle, že nebudú jednak svoje práva zneužívať ...“

40. Záverom uvádza, že postup súdu prvej inštancii hodnotí ako zákonný, odôvodnenie rozhodnutia súdu je jasné a zrozumiteľné a dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

41. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/. Uviedol, že napriek nesúhlasu žalovaného 1/ s určením jeho pasívnej vecnej legitímácie súdom prvej inštancie pre konanie o žalobcom uplatnenom nároku na vyplatenie náhrady škody - bolestného, sa žalovaný 1/ plne stotožňuje s dôvodom zamietnutia žaloby a je toho názoru, že súd vykonal vo veci riadne dokazovanie, výsledkom ktorého bol dostatočne a správne

zistený skutkový stav odôvodňujúci zamietnutie žaloby na základe toho, že v konaní nebol preukázaný jeden zo základných a bezpodmienečných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, a to samotný vznik škody, ktorej náhradu žalobca žalobou žiadal.

42. Ku skutkovým a právnym tvrdeniam žalobcu, ktorými aj v odvolaní odôvodňuje žalobou uplatnený nárok, sa žalovaný 1/ podrobne a vyčerpávajúco vyjadril už v priebehu konania, na týchto svojich tvrdeniach zotráva, a vzhľadom na uvedené sa žalovaný v tomto vyjadrení zastaví len pri argumentácii žalobcu v odvolaní, ktorá nebola žalobcom prednesená v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, resp. ktorou odôvodňuje nesprávnosť a nezákonnosť ním napádaného rozsudku.

43. Žalobca v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie mu znemožnil uskutočňovať v konaní mu patriace procesné práva, keď nevykonal žiaden zo žalobcom navrhovaných dôkazov, ktorými by bolo preukázané jednak porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaných, ktorá mala mať za následok vznik škody, ako i príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, a tiež to, že žalobca si žiadnym spôsobom vznik škody nezavinil, resp. k vzniku škody neprispel.

44. V tejto súvislosti poukazuje žalovaný 1/ na body 57. - 60. odôvodnenia rozsudku, z ktorých je zrejмый dôvod, prečo súd prvej inštancie žalobcom navrhované dokazovanie nevykonal, a to najmä s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania. Keďže súd z už v konaní vykonaného dokazovania nemal za preukázaný jeden zo základných a bezpodmienečných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, a to samotný vznik škody, ktorej náhradu žalobca žalobou žiadal, vykonávanie ďalších dôkazov, ktorými mali byť preukázanie inej skutočnosti ako vznik škody, by bolo nevhodné a neefektívne, keďže by to na závere o nepreukázaní kumulatívneho splnenia všetkých predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, ktorý súd prvej inštancie viedol k zamietnutiu žaloby, nič nezmenilo.

45. Práve z uvedeného dôvodu je irelevantné i tvrdenie žalobcu v odvolaní, že rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, pretože súd sa v ňom podľa žalobcu nevysporiadal so všetkými žalobcom produkovanými tvrdeniami v konaní a odôvodnenie rozsudku nedáva podľa žalobcu jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

46. Za stavu, kedy súd nemá za preukázaný vznik škody ako základný predpoklad pre možnosť úspechu v konaní o náhradu škody, je vysporiadanie sa súdu s naplnením/nenaplnením ďalších predpokladov pre vznik nároku v odôvodnení rozsudku nielen nevhodné, ale absencia posúdenia existencie/danosti týchto ďalších predpokladov pre vznik nároku zo strany súdu nemôže ani predstavovať taký zásah do procesných práv žalobcu, ktorý by zakladal dôvod nezákonnosti/nesprávnosti inak vecne správneho rozhodnutia, a pre ktorý by predmetné rozhodnutie bolo potrebné zrušiť. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že by sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s otázkou vzniku škody, resp. že by odôvodnenie žalobcom napádaného rozsudku bolo v tomto smere nedostatočné a nedávalo jasne a zrozumiteľne odpovede na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súd prvej inštancie, predovšetkým v bodoch 54. - 56. odôvodnenia rozsudku, dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil, z akých dôkazov vychádzal, aké právne predpisy aplikoval, a aká úvaha ho viedla k záveru, že žalobcom predložený lekársky posudok o bolestnom zo dňa 22.03.2017 vypracovaný MUDr. G., zástupcom prednostu Ortopedickej kliniky Univerzitnej nemocnice E., nemôže akceptovať ako dôkaz preukazujúci žalobcom tvrdený vznik a rozsah škody, ktorú mal žalobca utrpieť, a ktorej náhrady sa v tomto konaní domáha, a súčasne, že má za dostatočne preukázané nulové bodové ohodnotenie zranenia žalobcu, a teda v konaní nebol preukázaný vznik škody, ktorej náhradu žalobca žalobou žiadal.

47. To, že žalobca sa s týmto právnym záverom súdu (posúdením veci) v napádanom rozsudku nestotožňuje, je jeho legitímnym právom, a nesprávnosť takéhoto právneho záveru, teda nesprávne právne posúdenie veci súdom, môže namietat' a tvrdiť ako dôvod nesprávnosti rozsudku (teda odvolací dôvod v zmysle § 365 CSP), avšak samotné (tvrdené) nesprávne právne posúdenie veci nezakladá zároveň i dôvod nesprávnosti/nezákonnosti rozsudku spočívajúci v nepreskúmateľnosti tohto rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť alebo nedostatočné odôvodnenie.

48. Žalobca v odvolaní ďalej tvrdí, že lekársky posudok MUDr. G. o bolestnom zo dňa 22.03.2017, a samotné zistenie o bolestnom 15 bodov, nebolo žalovanými v konaní nikdy spochybnené, túto okolnosť žalovaní v konaní nikdy nepopierali, a preto podľa žalobcu ide v zmysle § 151 ods. 1 CSP o nespornú

skutočnosť, z ktorej mal súd prvej inštancie pri posudzovaní veci vychádzať a pokiaľ súd v rozsudku uvádza, že nemal za preukázaný vznik a rozsah škody, ide o neprípustné hodnotenie súdu.

49. Uvedené tvrdenie žalobcu o výške bodového hodnotenia bolestného žalobcu vo výške 15 bodov ako medzi stranami nespornej skutočnosti v zmysle § 151 ods. 1 CSP je nepravdivé. Žalovaný 1/ totiž už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 16.08.2018, konkrétne v jeho časti označenej ako „K vzniku škody“, poprel tvrdenie žalobcu o vzniku a rozsahu spôsobenej škody, na preukázanie ktorého žalobca v konaní predložil lekársky posudok zo dňa 22.03.2017 vypracovaný MUDr. G., v zmysle ktorého bolo bodové hodnotenie bolestného u žalobcu stanovené na 15.

50. Žalovaný v súvislosti so žalobcom predloženým lekárskeým posudkom poukázal už v tomto vyjadrení na to, že predmetný posudok, a predovšetkým jeho závery ohľadom stanovenia bodovej hodnoty bolestného (a z toho vyplývajúcej výšky náhrady škody), nie je možné pre účely tohto konania brať vôbec do úvahy, nakoľko posudok nebol vypracovaný osobou na to oprávnenou v zmysle zák. č. 437/2004 Z. z., a preto tento nespĺňa náležitosti lekárskeho posudku podľa zák. č. 437/2004 Z. z.. Spochybnenie zákonných náležitostí posudku nepochybne znamená i spochybnenie jeho obsahu a záverov, vrátane konštatovania o posudkom stanovenej bodovej hodnote bolestného.

51. Žalovaný 1/ zdôrazňuje, že sa počas celého konania žiadnym spôsobom sa ani raz nevyjadril v tom zmysle, že by výšku bodového ohodnotenia bolestného stanovenú v posudku MUDr. G. zo dňa 22.03.2017 na úrovni 15 bodov mal za v konaní nespornú skutočnosť. Naopak, už vo vyjadrení k žalobe uviedol i ďalšie skutočnosti (okrem toho, že posudok nevypracoval lekár na to príslušný), ktoré spochybňujú závery tohto posudku, vrátane výšky bodového ohodnotenia bolestného.

52. Poukázal jednak na to, že posudok neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle § 8 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z., podľa ktorého z lekárskeho posudku musí byť zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov. V posudku zo dňa 22.03.2017 je totiž uvedené len určenie položky (113a) z Prílohy č. 1 zákona a označenie diagnózy žalobcu ako pomliaždenie ľavého ramena, pričom podľa Prílohy č. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. sa však pri klasifikácii poškodenia na zdraví pre hornú končatinu - pomliaždenie, pod ktorú patrí aj položka 113a, uvádza pomliaždenie ťažšieho stupňa a z posudku žiadnym spôsobom nevyplýva, na základe čoho posudzujúci lekár zhodnotil zranenie žalobcu ako „ťažšieho stupňa“.

53. Zároveň žalovaný 1/ v tejto súvislosti poukázal i na Rozhodnutie Centra právnej pomoci, Kancelária Nitra, zo dňa 15.08.2017, sp. zn. 887/2017-KaNR (10321/2016) o určení advokáta (súčasného právneho zástupcu žalobcu) na zastupovanie žalobcu v tejto veci, z ktorého bolo zrejmé, že v súvislosti so zranením žalobcu už bol vypracovaný jeden lekársky posudok, ktorý stanovil nulové bodové ohodnotenie zranení, ktoré žalobca utrpel. Žalobcom predložený lekársky posudok, na ktorý sa žalobca v tomto konaní odvoláva, bol pritom spracovaný lekárom Univerzitnej nemocnice v E., ktorá sa žiadnym spôsobom nepodieľala na liečbe žalobcu. Uvedená skutočnosť (lekársky posudok s bodovým hodnotením bolestného 0) bola následne preukázaná zo súdom pripojeného spisového materiálu Centra právnej pomoci, kancelária Nitra vedeného pod sp. zn. 887/2017-KaNR (10321/2016), ako dôkazu vykonaného súdom na návrh žalovanej 1/, v ktorom sa nachádza, a súdom bol na pojednávaní i oboznámený, lekársky posudok zo dňa 30.11.2016, spracovaný posudzujúcim lekárom npor. MUDr. W. H., ktorá liečila žalobcu v súvislosti s poškodením na zdraví, a ktorá ohodnotila bolestné žalobcu počtom bodov 0, keď pri hodnotení zohľadnila aj dlhodobé ťažkosti a bolesti ľavého ramena a jeho operáciu v minulosti.

54. Uvedené súčasne vyvracia i tvrdenie žalobcu v odvolaní, že v konaní sa nepreukázala existencia lekárskeho posudku o bolestnom, ktorý by ohodnotil zranenia žalobcu nula bodmi. V súvislosti s lekárskeým posudkom zo dňa 22.03.2017 spracovaným MUDr. G. a tým, že súd tento posudok nezohľadnil ako dôkaz preukazujúci vznik a rozsah škody, žalobca v odvolaní poukazuje i na aplikačnú prax súdov, ktorá nevylučuje spracovanie lekárskeho posudku o bolestnom inou osobou ako lekárom, ktorý naposledy liečil poškodeného, a výklad zák. č. 437/2004 Z. z. súdom prvej inštancie považuje za nesprávny. Tieto svoje tvrdenia (vrátane údajnej „aplikačnej praxe“ v obdobných veciach) však žalobca žiadnym spôsobom nedokladuje. Znenie príslušných ustanovení zák. č. 437/2004 Z. z. pritom nedáva žiadny priestor na interpretáciu predkladanú žalobcom, teda že lekársky posudok o bolestnom v zmysle predmetného zákona môže na základe predloženej zdravotnej dokumentácie spracovať ktorýkoľvek

lekár, resp. aj lekár zdravotníckeho zariadenia, ktorý sa žiadnym spôsobom ani len čiastkovo nepodieľal na liečbe poškodeného. Žalovaný 1/ zdôrazňuje, že žalobca v konaní ako doklad preukazujúci vznik a rozsah spôsobenej škody (bolestného) predložil lekársky posudok v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., nie znalecký posudok podľa osobitného predpisu, spracovaný znalcom v príslušnom odbore s oprávnením na vydanie znaleckého posudku.

55. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel v konaní k záveru, že má za dostatočne preukázané nulové bodové ohodnotenie zranenia žalobcu, tento záver súdu vychádza z riadne vykonaného dokazovania a správneho právneho posúdenia vykonaných dôkazov súdom, ktorý tento svoj záver v odôvodnení rozsudku aj riadnym a dostatočným spôsobom zdôvodnil a žalobcom podané odvolanie je tak v celom rozsahu nedôvodné.

56. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti tak žalovaný 1/ žiada odvolací súd, aby odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 03.06.2020, č. k. 12C 53/2019-345, v zmysle § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

57. K vyjadreniam žalovaných 1/ a 2/ sa vyjadril žalobca. Uviedol, že vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ z 22.7.2020 sú nedôvodné, účelové a nijako nespochybňujú (ani v najmenšom) absolútne dôvodné tvrdenia a preukázané skutočnosti žalobcu, v zmysle ktorých je odvolanie žalobcu z 9.7.2020 aj žalovaný nárok žalobcu dôvodný v celom rozsahu. Žiadnym z tvrdení, ktoré ale nijako žalovaní 1/ a 2/ nijako nepreukázali a nezdokladovali žiadnym dôkazom, nie sú vyvrátené preukázané tvrdenia žalobcu v odvolaní z 9.7.2020 aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ sa podľa obsahu javia ako (legitímna) snaha žalovaných 1/ a 2/ oddialiť vznik skorého exekučného titulu - právoplatného rozhodnutia súdu. Aplikujúc § 151 CSP na obsah podaných vyjadrení žalovaných 1/ a 2/ z 22.7.2020, kde neuviedli dostatočným spôsobom svoje vlastné tvrdenia o predmetných skutočnostiach (len všeobecne popierali skutočnosti žalobcu bez logických súvislostí, popierali jednoznačne preukázané skutočnosti a nedokázali spochybníť tvrdenia a preukázané skutočnosti zo strany žalobcu) má žalobca za to, že takéto vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ môžu byť súdom posúdené s následkom, že takéto nedostatočné popretie žalovaných 1/ a 2/ je v zmysle § 151 ods. 2 CSP neúčinné.

58. V zmysle ustálenej súdnej praxe nemožno unesenie dôkazného bremena viazať len na osobu žalobcu, ale aj na stranu sporu žalovanú, ktorá tvrdí opak, a to viac v kontradiktórnom prostredí (v zmysle zásad CSP, kde povinnosťou súdu je hľadať formálnu pravdu), keďže v zmysle § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia (žalovaná), ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, je povinná uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. „Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

59. Žalovaní 1/ a 2/ však vo vyjadreniach z 22.7.2020 ani v konaní pred súdom prvej inštancie v žiadnom prípade neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení. Žalobca v snahe neopakovať tvrdenia a preukázané skutočnosti zo svojho odvolania z 9.7.2020 ďalej odkazuje na obsah svojho odvolania z 9.7.2020, ktorého sa v plnom rozsahu pridržiava a žiada, aby bolo považované za súčasť tohto vyjadrenia žalobcu k vyjadreniam žalovaných 1 a 2 z 22.7.2020 k odvolaniu žalobcu z 9.7.2020 voči rozsudku OS Trnava z 3.6.2020 sp. zn. 12C/53/2019-345.

60. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nebolo.

61. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd však dodáva ešte nasledovné:

62. Predmetom nároku žalobcu bolo uložiť žalovanému 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 264 Eur s príslušenstvom, a to titulom náhrady škody.

63. Žaloba žalobcu bola postavená na tých skutkových tvrdeniach, že pri sprchovaní v priestoroch žalovaného 2/ - v objekte č. 20 Hrad, IV. oddiel, sektor C2, sprcha č. 219, sa šmykol a spadol na ľavé rameno a utrpel pohmoždenie ľavého ramena, čoho svedkom boli iní odsúdení L. R. a E. P.. Žalobca je vo väzbe od 08.06.2011, neskôr vo výkone trestu a k 25.06.2016 bol v priestoroch žalovaného 2/. Pred pádom v sprche ho nikto nestrčil, žalobca bol maximálne opatrný, aby zabránil pádu. Pád nastal v momente, keď žalobca vychádzal zo sprchy a položil nohu na podlahu. V rozpore s technickými všeobecno-záväzkovými normami chýbala protišmyková podlaha, nebol zabezpečený odtok vody, hrany neboli olištované, namiesto dlažby podľa STN bol na mieste úrazu len obklad bez glazúry. V momente úrazu chýbalo v sprche akékoľvek upozornenie o potrebe zvýšenej opatrnosti, aj keď žalobca vyvinul maximálnu možnú opatrnosť, aby predišiel pádu.

64. Zo strany žalovaných bola vznesená námietka pasívnej legitímácie. Súd prvej inštancie uviedol, že ak zborom alebo jeho príslušníkmi v súvislosti s plnením úloh na úseku výkonu trestu odňatia slobody mala byť žalobcovi spôsobená škoda na zdraví v dôsledku porušenia právnej povinnosti, za túto škodu nesie zodpovednosť štát v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Z tohto dôvodu súd žalobu smerujúcu voči Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby Leopoldov vyhodnotil ako neopodstatnenú, a to z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 2/. Prípadnú zodpovednosť v danom prípade nesie štát a nie konkrétny ústav na výkon trestu odňatia slobody, preto sa súd ďalej zaoberal skutkovými tvrdeniami a dôkazmi vo vzťahu k žalovanému 1/.

65. S vyššie uvedeným záverom súdu prvej inštancie je možné sa stotožniť. Nakoľko tak žalovaní 1/ a 2/ ako aj žalobca neuviedli žiadne iné skutočnosti, žalobca napokon i sám uviedol, že žalovaného 2/ označil iba z opatrnosti, aj odvolací súd má za to, že žalovaný 2/ vo veci nie je pasívne legitimovaný, preto správne súd prvej inštancie z tohto dôvodu voči nemu žalobu zamietol.

66. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana konania nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že by za spôsobenú škodu zodpovedali žalovaní.

67. Podľa § 420 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

68. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou podľa § 420a OZ má objektívny charakter. Vzťahuje sa na každého, kto inému spôsobil škodu prevádzkovou činnosťou.

69. V súlade s citovaným § 420 OZ pri uplatňovaní nároku na náhradu škody musí žalobca vždy súčasne preukázať základné predpoklady pre priznanie takéhoto nároku, za ktoré sa považuje vznik a výška škody, protiprávne konanie žalovaného, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním a zavinenie. V prejednávanej veci neboli vykonaným dokazovaním preukázané všetky zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody.

70. Aj v prípade zodpovednosti podľa § 420a OZ je predpokladom vzniku zodpovednosti vznik škody, ktorú musí preukázať žalobca, aj keď je tu daná objektívna zodpovednosť žalovaného. Existuje tu však liberačný dôvod podľa ods. 3 v zmysle ktorého sa prevádzkovateľ môže zbaviť zodpovednosti za škodu. V prípade, že konanie poškodeného je len jednou z príčin škody a ďalšia príčina spočíva v prevádzkovej činnosti prevádzateľa, znáša poškodený škodu len pomerne a čiastočne za ňu zodpovedá prevádzateľ.

71. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

72. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

73. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

74. Pokiaľ ide o posúdenie dôkazného bremena ohľadom vzniku škody je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že v tomto smere stálo dôkazné bremeno na žalobcovi, pričom súd nemal za splnený predpoklad vzniku škody, keď je nepochybné, že žalobcovi v dôsledku pádu škoda na zdraví (bolestné) nevznikla. V rámci konania žalovaní spochybňovali vznik škody, keď namietali odborný posudok vypracovaný MUDr. H. G., zástupcom prednostu Ortopedickej kliniky Univerzitnej nemocnice E., z 22.03.2017, ktorý ohodnotil zranenia žalobcu v počte bodov 15, čo by pri sume náhrady za bolesť vo výške 17,16 Eur/bod predstavovalo podľa tvrdení žalobcu nárok na náhradu za bolesť vo výške 264 Eur.

75. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaní 1/ a 2/ nijako nepreukázali v konaní svoje tvrdenia (tvrdil to všeobecne len žalovaný 1/) ohľadom údajnej neoprávnenosti MUDr. G. vydávať posudky na bolestné, preto vyjadrenie žalovaného 1/ ako účelové nemôže byť hodnoverné. Spochybňovanie bodového ohodnotenia bolestného na 15 bodov zo strany žalovaného 2/ tým, že žalobca tak konal opakovane (po pôvodnom nulovom bodovom ohodnotení) za dosiahnutia želaného bodového stavu neobstojí. Uviedol tiež, že v zmysle ustálenej súdnej praxe NS SR (ktorému odporuje hodnotenie a názor súdu v napádanom rozsudku) nemožno unesenie dôkazného bremena viazať len na osobu žalobcu, ale aj na stranu sporu žalovanú, ktorá tvrdí opak, a to viac v kontradiktórnom prostredí (v zmysle zásad CSP, kde povinnosťou súdu je hľadať formálnu pravdu), keďže v zmysle § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia (žalovaná), ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, je povinná uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaní 1/ a 2/ nepopierali

výšku 15 bodov bolestného - nespornosť podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP. Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany.

76. S uvedeným názorom žalobcu možno súhlasiť v tom, že unesenie dôkazného bremena nie je možné viazať len na osobu žalobcu, ale aj na stranu sporu žalovanú, ktorá tvrdí opak. Žalovaný 1/ už od začiatku tvrdil, že žalobcom predložený lekársky posudok o bolestnom zo dňa 22.03.2017 vypracovaný MUDr. G., zástupcom prednostu Ortopedickej kliniky Univerzitnej nemocnice E., nemôže akceptovať ako dôkaz preukazujúci žalobcom tvrdený vznik a rozsah škody, ktorú mal žalobca utpieť, a ktorej náhrady sa v tomto konaní domáha, a súčasne, že má za dostatočne preukázané nulové bodové ohodnotenie zranenia žalobcu, a teda v konaní nebol preukázaný vznik škody, ktorej náhradu žalobca žalobou žiadal. Poukázal na to, že predmetný posudok, a predovšetkým jeho závery ohľadom stanovenia bodovej hodnoty bolestného (a z toho vyplývajúcej výšky náhrady škody), nie je možné pre účely tohto konania brať vôbec do úvahy, nakoľko posudok nebol vypracovaný osobou na to oprávnenou v zmysle zák. č. 437/2004 Z. z., a preto tento nespĺňa náležitosti lekárskeho posudku podľa zák. č. 437/2004 Z. z.. Spochybnenie zákonných náležitostí posudku nepochybne znamená i spochybnenie jeho obsahu a záverov, vrátane konštatovania o posudkom stanovenej bodovej hodnoty bolestného. Poukázal tiež na to, že posudok neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle § 8 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z. z., podľa ktorého z lekárskeho posudku musí byť zrejmé, na základe akých skutočností posudzujúci lekár dospel k celkovému počtu bodov. V posudku zo dňa 22.03.2017 je totiž uvedené len určenie položky (113a) z Prílohy č. 1 zákona a označenie diagnózy žalobcu ako pomliaždenie ľavého ramena, pričom podľa Prílohy č. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. sa však pri klasifikácii poškodenia na zdraví pre hornú končatinu - pomliaždenie, pod ktorú patrí aj položka 113a, uvádza pomliaždenie ťažšieho stupňa a z posudku žiadnym spôsobom nevyplýva, na základe čoho posudzujúci lekár zhodnotil zranenie žalobcu ako „ťažšieho stupňa“.

77. Podľa § 2 ods. 3 písm. d) Zákona č. 437/2004, o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platného a účinného v rozhodne dobe, na účely tohto zákona posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví; ak ide o chorobu z povolania, lekár so špecializáciou v odbore klinické pracovné lekárstvo a klinická toxikológia príslušného oddelenia alebo príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia.

78. Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 437/2004, o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platného a účinného v rozhodne dobe, náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú stanovené v prílohe č. 1 v I. a III. časti.

79. Podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 437/2004, o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platného a účinného v rozhodne dobe, lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekársky posudok. Ak je posudzujúcim lekárom lekár ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekársky posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.

80. Podľa § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004, o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platného a účinného v rozhodne dobe, ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.

81. Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované (ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnú normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie). Popretie skutkových tvrdení musí byť výslovné.

82. Z vyššie citovaných ustanovení jednoznačne vyplývajú závery vyjadrené žalovaným 1/. Žalovaný 1/ uviedol konkrétne skutkové tvrdenia, prečo nie je možné prihliadať na žalobcom predložený odborný posudok (bolo preukázané a žalobca to ani nepoprel, že ho vypracoval lekár, ktorý nebol ošetrovateľom).

lekárom žalobcu), podoprel ich aj zákonným ustanovením a preto je možné konštatovať, že žalovaný 1/ účinne poprel skutkové tvrdenia žalobcu a preto bolo na ňom (na žalobcovi) preukázať opodstatnenosť svojich tvrdení a oprávnenosť svojho nároku. Napokon i v zmysle ust. § 7 ods. 6 zákona o náhrade za bolesť mohol žalobca požiadať o vypracovanie znaleckého posudku, čo sa nestalo. Možno uzavrieť, že žalobca predložil odborný posudok, ktorý nevypracoval lekár na to určený v zmysle ust. § 2 ods. 3 písm. d) zákona o náhrade za bolesť, navyše v ňom samotnom sú nezrovnalosti ohľadom diagnózy (bez bližšieho popisu), ktoré taktiež spochybňujú samotný odborný posudok. V ďalšom je dôvodným prihliadnuť i na tvrdenia žalovaných 1/ a 2/, že sú tu i pochybnosti o samotnom konaní žalobcu pokiaľ ide jeho nárok na náhradu škody za účelom jeho získania s ohľadom na už predchádzajúci odborný posudok MUDr. H. a správy z Centra právnej pomoci (najmä zo správy JUDr. Q., podľa ktorého vzhľadom k tomu pôvodné bodové ohodnotenie od MUDr. H. bolo nulové, dohodli sa že žalobca si vyčíslil výšku škody, ktorú si mieni uplatniť a zašle advokátovi, pričom následne pre narušenie dôvery prišlo k zmene právneho zástupcu žalobcu), ktoré žalobca hodnoverným spôsobom nevyvrátil a nevysvetlil. Tvrdenia žalobcu o aplikačnej praxi súdov, ktoré uznávajú i posudky od lekárov, ktorí neliečili poškodených nemohli obstáť a nakoľko žalobca nepredložil relevantný dôkaz (napr. i znalecký posudok), ktorý by jasne a bez akýchkoľvek pochybností preukazoval nárok žalobcu na náhradu bolestného, nezvládol dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku škody a jeho výšky.

83. Tým, že žalovaný 1/ spochybnil samotný odborný posudok MUDr. G. zo dňa 22.03.2017, ktorý stanovil 15 bodov ako bolestné, nemožno tvrdiť, že uvedená skutočnosť (15 bodov za bolestné) teda výška škody bola nesporná.

84. Keďže súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania nemal za preukázaný jeden zo základných a bezpodmienečných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody, a to škodu, ktorej náhradu žalobca žalobou žiadal, vykonávanie ďalších dôkazov, ktorými mali byť preukázané ďalšie relevantné skutočnosti pre uplatnenie jeho nároku, by bolo neehospodárne a neefektívne. Z uvedeného dôvodu, súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ nepripustil ďalšie dokazovanie navrhnuté žalobcom na preukázanie zavinenia žalovaného.

85. Žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodne namietal v odvolaní porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nedospel k rovnakému záveru. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidas v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

86. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Nakoľko odvolací súd má rovnako za to, že žalobca nepreukázal vznik škody (jeho výšku), je nadbytočné sa zaoberať ďalšími odvolacími argumentmi žalobcu, nakoľko rozhodnutie vo veci, by to i tak nezmenilo.

87. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

88. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi v plnom

rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

89. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).